

หล่อนมีจุดมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่

ชุดสร้อยคอ แหวน ต่างหู และสร้อยข้อมือไพลินสีน้ำเงินเข้ม
มีเพชรเม็ดย่อมเรียงรายอยู่บนตัวเรือนทองคำ ให้ความรู้สึกลึกลับ
รุ่มราด ราคาเจ็ดสิบสี่ล้าน สามแสนเยน

ข้างกันเป็นสร้อยคอที่ประกอบด้วยทับทิม เพชร และคริสตัล
ราคายี่สิบแปดล้านเยน ต่างหูสิบสี่ล้านเยน...

ด้านในของกระจกสองชั้นนั้นราวกับเป็นอีกโลกหนึ่ง หินก้อน
เล็กๆ ทำให้ถึงได้มีค่ามากกว่าคนทั้งคน แต่ก็ช่วยไม่ได้ ก็ในเมื่อมัน
งดงามถึงเพียงนี้

ขณะถอนหายใจเฮือกใหญ่ เคียวโกะสังเกตเห็นเงาตัวเอง
สะท้อนอยู่ในกระจก อายุยี่สิบสี่ แม่หุ่นจะไม่เช็กซี แต่ก็มีเซปพอควร
ระยะหลังผิวก็เนียน แต่งหน้าก็ขึ้น ดวงตาเรียวยาวส่งให้ใบหน้าดู
สดใส

พอเคียวโกะโพสทำหน้าที่ผู้โชว์ พนักงานในร้านก็มองมาด้วย สายตาประหลาด พนักงานหญิงใส่กระโปรงสีดำเสื้อเบลาส์สีขาว หน้าตาราวกับสุนัขจิ้งจอก สายตาของหล่อนมองมาประมาณว่า มียาจกมาดูด้วยความกระหายอีกแล้ว น่าเบื่อจัง เคียวโกะจึงแลบลิ้นปลิ้นตาใส่แล้วถอยห่างออกมาจากตรงนั้น

สักวันฉันจะมาเป็นลูกค้าให้ได้ เคียวโกะปฏิญาณกับตัวเองมาแล้วหลายครั้ง ฉันจะใส่เสื้อโคตชนส์ตราคาลักห้าสิบล้านเยน ทำหน้าแบบมีอะไรดูบ้างไหมแล้วเดินเข้าไปในร้าน และมองไปที่ ‘สิ่งนั้น’ ไซ้แล้ว ‘สิ่งนั้น’ ก็คือสร้อยคอที่มีไพลินและเพชรอยู่ตรงกลาง ประกอบเข้ากับทับทิมและมรกต เหมือนห้อยดวงดาวมหิมาไว้บนอก พร้อมกับสร้อยข้อมือ แหวน และต่างหูที่เข้าชุดกัน ไพลินของแหวนน้ำหนัก 22.76 กะรัต...ฉันจำได้ขึ้นใจแม้กระทั่งเลขหลักทศนิยม

ฉันจะซื้อทั้งชุดนั้น ราคาเท่าไรหรือคะ แล้วพนักงานหน้าสุนัขจิ้งจอกคนนั้นก็จะยิ้มโอไปมาแล้วตอบว่า ค่ะ เอ่อแปดร้อยล้านเยนค่ะ อ้าว แปดร้อยล้านโรอะ แพงกว่าที่คาดนะ...จุดสำคัญตรงนี้ต้องไม่พูดว่าถูกถึงจะเป็นคนรู้จริง ลดราคาให้หน่อยไม่ได้หรอกจะ ถ้าสักหกร้อยล้านเยนก็จะกำลังเหมาะไม่ได้ ไม่ได้หรอกหรือะ เหรอจ้ะฉันก็ช่วยไม่ได้ แปดร้อยล้านก็ได้ ขอให้ฉันด้วย...

จะเป็นแบบนี้ได้ไหมนะ

แม้ว่าแปดร้อยล้านเป็นความฝันของความฝัน แต่ก็ยังต้องฝันอีกก็ตาม แต่อย่างน้อยก็อยากซื้อของสักแปดล้านเยนแบบไม่ต้องคิดมากเหมือนซื้อฟักทอง ไม่ต้องตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวทุ้มสุดตัว

จะเป็นแบบนั้นได้ไหมนะ

คงเป็นไปได้ละสิ เคียวโกะรู้ตัวดี

อย่างน้อยก็ไม่ได้ด้วยความสามารถของตัวเอง แต่ถ้าอาศัย
กำลังของคนอื่น ก็ใช้ว่าจะไม่มีหวัง

จึงต้องพยายามหน่อยละ

เคียวโกะออกเดินโดยเติมพลังด้วยการฝนถึง 22.76 กะรัต
สะบัดเสื้อโค้ตแล้วเลียวซ้ายออกจากถนนกินซ่าซูโอ

ข้างหน้าเป็นสถานที่ทำงานของหล่อนในวันนี้...โรงแรม
กินซ่าควีน

2

พอถึงโรงแรมก็ไปที่เคาน์เตอร์ต้อนรับ ตามหมายเลขห้อง
แต่งตัวว่า มาจากบริษัทเบมมิเบงเคเวต เจ้าหน้าที่เคาน์เตอร์ต้อนรับ
ตอบตามหน้าที่ว่า ห้อง 203 และ 204

มองนาฬิกา เป็นเวลา 17.15 น. แล้ว วันนี้ปาร์ตีเริ่ม 18.00 น.
มาทันอย่างฉิวเฉียด

เมื่อไปถึงห้อง 204 ไม่เห็นเซลส์ของบริษัท ผู้หญิงที่เป็น
ฟรีแลนซ์หน้าคุ้นช่วยบอกว่า “คุณโยเนซาวะอยู่ห้องข้างๆ จ๊ะ”

พอเคาะประตูห้อง 203 โยเนซาวะ เซลส์ของบริษัทก็เปิดประตู
ให้ หน้าซีดเขียวนั้นสวมแว่นกรอบทองส่องประกาย

“โอตะ เธอมาเป็นคนสุดท้ายอีกแล้ว”

“ขอโทษค่ะ รถไฟคนแน่นมาก”

“พูดอะไรนะ รถไฟแน่นยังไงก็ไม่เกี่ยวนี่นา”

โยเนซาวะจับแว่นตาให้เข้าที่ จากนั้นจึงเขียนอะไรลงไปบนเอกสารในมือ เขาล้อกันว่าเป็นการเช็คพฤติกรรมการทำงาน แต่ไม่มีใครรู้ว่าเขาเขียนอะไร

เคียวโกะหลบเลียงสายตาของโยเนซาวะ แล้วรีบเปลี่ยนเป็นชุดเครื่องแบบอย่างรวดเร็ว กระโปรงสีดำและเสื้อเบลล์สีขาว คล้ายกับชุดพนักงานร้านหน้าเหมือนสุนัขจิ้งจอกเมื่อครู่เลย เวลาทำงานต้อนรับเศรษฐกิจ ไม่ว่างงานไหนทุกคนก็ต้องทำตัวเหมือนกันสินะ เคียวโกะคิดพลางเติมแป้งที่หน้า

“นี่ ฐึ่มใหม่”

คนที่เข้ามากระซิบบ้างๆ คือเอริ หล่อนเพิ่งเข้ามาทำงานราวสามเดือนก่อน เป็นคนสวยร่างสูงเพรียว พูดภาษาอังกฤษเก่ง

“ปาร์ตีวันนี้เป็นของร้าน ‘ฮานายะ’ นั่นใช่ใหม่มั”

“ร้าน ‘ฮานายะ’ เหรอ จริงเหรอ”

เคียวโกะตาเป็นประกาย

“เหมือนจะใช่เนะ เพราะอย่างนี้นั่นนี่ถึงคิดว่าเคียวโกะคงจะกระตือรือร้นน่าดู เพราะตั้งตารอมานานไม่ใช่เหรอ”

“ແหม ก็ต้องกระตือรือร้นดีแท้ละ ฐึ่มอย่างนี้แล้วก็ต้องแต่งหน้าพิถีพิถันขึ้นแล้วแหละ”

“ฉันเพิ่งจะเคยมางานปาร์ตีขอบคุณลูกค้าของฮานายะครั้งแรก เห็นเคียวโกะบอกแล้วก็คาดหวังมากเลย มีคนสุดยอดขนาดนั้นมากันเลยเหรอ”

เอริถาม เคียวโกะหัวเราะหึๆ

“ก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้วแหละ ความจริงมีคนที่ยังเล็งไว้ด้วย”

“เธอ อย่างนี้เอง คงทั้งรวยทั้งหล่อ”

“แล้วยังเข้าใจเรื่องเพชรพลอย...ต้องอย่างนี้สิ”

เคียวโกะดูใบหน้าตัวเองในกระจกจากมุมต่างๆ จนพอใจแล้ว
จึงปิดตลับแป้งลง

“ทุกคน เตรียมตัวพร้อมแล้วยัง”

โยเนซาวะมองนาฬิกาพลางพูดด้วยเสียงแหลมสูงราวกับ
ผู้หญิง ถึงจะอยู่ในห้องแคบเล็กๆ กับคอมปาเนียน¹ สามสิบคน ก็
ดูเหมือนผู้ชายคนนี้จะไม่รู้สึกรังเกียจอะไรเลย เหมือนจะสนใจแค่ว่ามี
คอมปาเนียนครบคนหรือไม่ มากกว่าภาพหญิงสาวในชุดสลีปเดรส
เดินไปมา

“ตอนนี้ก่อนเวลาสามสิบนาทีพอดี ถ้าทั้งทุกคน ขอให้ไปทำ
หน้าที่ตอนรับอย่างเต็มที่ ส่วนของมีค่าของทุกคนผมจะเผ้าให้เอง”

เสียงของโยเนซาวะร้องส่งให้กลุ่มคอมปาเนียนของบริษัท
แบมบีเบงเคเวตซึ่งรวมถึงเคียวโกะไปยังสถานที่จัดงาน

ฮานายะ เป็นร้านเครื่องประดับจิวเวลรีอันดับต้นๆ ของญี่ปุ่น
มีสำนักงานใหญ่อยู่โตเกียว และมีสาขาทั่วประเทศ ไม่ว่าจะโอซากา
นาโกยะ ซัปโปโร ฟูกูโอกะ ร้านที่เคียวโกะมองอย่างเคลิบเคลิ้มก่อน

¹ คอมปาเนียน พนักงานหญิงที่ถูกจ้างมาเพื่อดูแลแขกในงานเลี้ยงสังสรรค์ คอย
รินเครื่องดื่ม ชวนพูดคุยสร้างบรรยากาศให้สนุกสนาน และดูแลความเรียบร้อย
บนโต๊ะอาหาร

มาที่โรงแรมนี้ก็เป็นร้านฮานายะ สาขากินซ่า

ร้านฮานายะนี้จะจัดปาร์ตี้ขอบคุณลูกค้าปีละสองครั้งที่โรงแรมกินซ่าควีนแห่งนี้ ผู้ที่ได้รับเชิญล้วนเป็นลูกค้าชั้นดี และแน่นอนล้วนเป็นคนระดับคุณนายประธานบริษัท คุณนายผู้อำนวยการโรงพยาบาล ภรรยาและบุตรสาวของนักการเมือง หรือว่าดารา นักแสดง เคียวโกะได้มางานนี้เป็นครั้งที่สอง ครั้งก่อนหน้ายังรู้สึกประทับใจว่าเป็นวิธีที่ชาญฉลาด

ผู้ที่ได้รับเชิญมางานปาร์ตี้ก็เป็นการแสดงสถานะทางสังคมอย่างหนึ่ง พวกหล่อนจะประดับเพชรพลอยของฮานายะไปทั่วตัว ซึ่งก็เป็นธรรมดาในหมู่ผู้หญิงด้วยกันที่จะแข่งชิงดีชิงเด่นกันเองจนไฟแลบแปลบปลาบ ในใจก็คิดว่า ‘ทั้งที่เป็นดาราสาวโนเนม แต่ไม่รู้จักเจียมตัวสวมแหวนมรกตมา’ หรือว่า ‘เซอะ คุณป้าหน้าตึกกาเต็มไปหมด ยังสะเออะมาใส่สร้อยคอล้อมเพชรจุดจาดอีก’ เมื่อเป็นแบบนั้น ครั้งต่อไปก็ยิ่งต้องสวมสิ่งที่สุดยอดยิ่งกว่ามาอีก

แล้วฮานายะก็ยังได้กำไร กำไรมากเกินไปจนต้องจัดปาร์ตี้เพื่อคืนกำไรเป็นการตอบแทน ไฟก็แลบแปลบปลาบ แล้วจิ๋วเอลริก็ขายได้อีก...กลไกเป็นแบบนี้

แต่บรรดาสามีคงสุดจะทน ที่วันนี้เหล่าภรรยาต่างตาวาว ประเมินราคาเครื่องประดับของคนอื่นกันอย่างไม่ยอมลดละ ให้คุณสามีต้องมองอย่างขมขื่น เราจะเห็นภาพแบบนี้ได้ทั่วงานไปหมด

ปาร์ตี้นี้เป็นสถานที่ทำงานในวันนี้ของพวกเขาเคียวโกะ คอมปาเนียนของแบมบีเบงเคเวต

เคียวโกะยกวิสกี้ผสมน้ำมาเสิร์ฟ รินเบียร์ ตักอาหารใส่จาน

หรือว่าคอยเป็นเพื่อนฟังคุณลุงที่ไม่มีอะไรทำบ่นไปเรื่อย ซึ่งเป็นงาน
ที่ทำอยู่เป็นปกติ

แต่ความรู้สึกในวันนี้ต่างจากปกติอย่างสิ้นเชิง

เพราะหล่อนมีจุดมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่

หล่อนค่อยๆ เข้าใกล้โต๊ะตัวหนึ่ง บุคคลที่หล่อนอยากเข้าหา
อยู่ที่นั่น เป็นคนที่อาจทำให้ความฝันของตัวเองเป็นจริง

บนโต๊ะนั้นมีคอมพิวเตอร์คนอื่นอยู่ก่อนแล้ว กรณีแบบนี้
ไม่ดีเลย เพราะวันนี้โดยหลักการแล้วควรมีคอมพิวเตอร์ละ
คน เคียวโกะตักอาหารจากโต๊ะกลางพลางคอยมองท่าที

ไม่นานคอมพิวเตอร์นั้นก็ถอยออกมา เคียวโกะเข้าไปที่โต๊ะ
นั้นโดยไม่รอช้า เอาอาหารที่ตัวเองตักเมื่อครู่ส่งให้เขา

“รับอาหารไหมคะ”

ไม่ยิ้มประจบประแจงอย่างไรร์สนิยม แค่มิมน้อยๆ ก็พอ

“อ๊ะ ขอบคุณครับ”

เขารับจานอาหารมาวางลงตรงหน้าตัวเอง เขากำลังดื่มเบียร์
หล่อนก็ไม่รอช้า ยกขวดเบียร์มา “เชิญค่ะ” แล้ววินให้

เขาดื่มเบียร์จิบหนึ่ง

“อ๊ะ ผมเคยเจอคุณที่นี่เมื่อครั้งก่อนด้วยนี่” เขาร้องทัก

“ใช่หรอคะ”

เคียวโกะยิ้มกลบเกลื่อน ปกติแล้วจะกลบเกลื่อนอย่างจริงจัง
แล้วก็เมินเฉย แต่วันนี้จะทำอย่างนั้นไม่ได้

“จริงๆ นะ กังงานปาร์ตี้นี้ครั้งที่แล้วไง ตอนผมทำวิสกี้หก คุณ
ยังมาช่วยเช็ดให้อย่างรวดเร็วไงล่ะ”

“อ๊ะ พุดถึงก็...”

แล้วแกลังทำเป็นเพ็งจะนี่ก็ออก แนนอนหล่อนจำเรื่องตอนนั้น
ได้ดี กลับกันเขาเองต่างหากที่จำได้ไม่ถูกต้องนัก ความจริงแล้วตอน
นั้น เคียวโกะจงใจแกล้งชนคอกเขาจนทำให้วิสกี้หก เป็นการเดินเกม
สุดตัวเพื่อหาโอกาสได้คุยกับเขา

เกมนั้นไปได้สวย วันนี้เขาจึงเป็นฝ่ายหักมาก่อนแบบนี้

แต่ต่อจากตรงนี้จะคืบหน้าได้ยาก เพราะคอมปาเนียนจะอยู่
กับแขกคนใดคนหนึ่งนานไม่ได้ หัวหน้าคอมปาเนียนจะคอยเช็ก
พฤติกรรมการทำงานของพวกเคียวโกะ หัวหน้าเป็นคอมปาเนียน
ที่ทำงานมานานชื่อ เอซากิ โยโกะ ซึ่งตอนนี้ก็กำลังคุยกับผู้หญิง
ที่วางท่าใหญ่โตแบบคุณนาย ส.ส. อยู่ แต่ก็ยังเฝ้ามองพวกเคียวโกะ
อย่างไม่วางตา

ขณะกำลังคิด ชายอ้วนวัยกลางคนก็เข้ามาคุยกับเขา เคียวโกะ
จึงไม่ให้บริการคนรอบข้างคนอื่น แต่ก็อยู่ในตำแหน่งที่ไม่ใกล้ไม่ไกล
จากโต๊ะนั้น เป็นการเดินเกมเพื่อใช้ประโยชน์จากโอกาสอันน้อยนิด

ชื่อของเขาคือ ทากามิ ชุนซุเกะ เป็นผู้บริหารระดับสูงของ
บริษัททากามิอสังหาริมทรัพย์ แต่อายุเพิ่งจะสามสิบเศษ เคียวโกะ
สนใจเขาจากงานปาร์ตี้ครั้งก่อนเมื่อได้ยินว่าเขายังโสด แต่นั่นไม่ได้
หมายความว่าไม่มีประสบการณ์การแต่งงาน เห็นว่าภรรยาเขา
ป่วยตายเมื่อหลายปีก่อน แต่เรื่องนั้นไม่ได้ทำให้ได้คะแนนติดลบแต่
อย่างใด

เขาได้รับเชิญมางานปาร์ตี้นี้ไม่ใช่ในฐานะลูกค้าชั้นดีของ
ฮานายะ แต่เพราะเป็นผู้ช่วยเหลือในการก่อสร้างสาขาของร้าน

เป็นถึงเจ้าแก่น้อยของทากามิฮาริมหรัพย์เชียวนะ...ลูกค้า
คนที่เล่าให้ฟังพูดถึงเขาแบบนั้น เป็นความจริงที่เขาดูเป็นนักกีฬา
ใบหน้าคมเข้ม คิ้วหนา รูปลักษณ์ภายนอกแบบที่เคียวโกะชอบ

“นี่เธอ ช่วยเอาสกอตช์วิสกี้มาให้หน่อยได้ไหม”

ขณะเคียวโกะกำลังเหม่อ จู่ๆ ชายตัวใหญ่ราวกับกำแพงก็มา
อยู่ตรงหน้า แม้ใบหน้าจะใหญ่ แต่ตาและจมูกกลับเล็ก ดูไม่เหมาะ
กับชุดสูทสีขาวที่สวมอยู่

เขาชื่อ เคนโซ เป็นบุตรชายคนที่สามของ นิชิฮาระ มาซาโอะ
ประธานฮานายะ ลูกค้าคนหนึ่งแอบนิทนาบว่าเขาเป็นลูกไม่เอาถ่าน
แต่ความจริงเป็นอย่างไรไม่รู้

เคียวโกะยกสกอตช์วิสกี้กลับมา เคนโซจ้องมองหน้าหล่อน
ตาเขม็ง

“นี่เธอ สวยดีนี่ ชื่ออะไรเธอ”

เขาถามราวกับคุยกับสาวนั่งตรงก้นโน้ตคลับ

“ขอโทษค่ะ เอ่อ ดิฉันไม่ได้สำคัญถึงขนาดต้องบอกชื่อหรือ
ค่ะ”

ราวกับบทพูดในหนังยาภูเขา ถ้าถูกถามชื่อ บริษัทให้ตอบ
แบบนี้

“แค่ชื่อจะเป็นไรไป ว่าแต่ ว่างไปกินข้าวด้วยกันไหม”

“ขอโทษค่ะ ดิฉันไม่คู่ควร ได้โปรดชวนผู้หญิงคนอื่นที่น่ารัก
กว่าดิฉันเถอะค่ะ”

“ก็เพราะเธอน่ารัก ผมถึงได้ชวนไง”

ขณะกำลังคิดว่าจะพูดอย่างไรเพื่อจะปฏิเสธ ชายในชุดสูทพร้อม

เสื้อกั๊กสีกรมท่าเดินเข้ามาข้างเคนโซ อายุน่าจะมากกว่าเคนโซเล็กน้อย แก้มตอบจนเห็นกระดูก นัยน์ตาเฉียบคม

“อาจารย์ยามาตะและภรรยาмаครับ ควรไปพักผ่อนหน่อย”

ชายคนนั้นพูด เคนโซก็ทำหน้ารำคาญ จากนั้นจึงพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจก่อนจะเดินตามชายคนนั้นไป

เคียวโกะจึงกลับมาที่โต๊ะของ ทากามิ ชุนซุเกะ อีกครั้ง

บุตรชายคนที่สามของฮานายะก็ไม่เลวนะ หล่อนคิด อายุก็รุ่นราวคราวเดียวกับ ทากามิ ชุนซุเกะ รวยก็รวย ที่สำคัญน่าจะหาเครื่องประดับใช้ได้ไม่ยาก

เพียงแต่เขาเป็นคนประเภทที่หล่อนรู้ลึกซึ้งจะเขียงอย่างไรไม่รู้ ในนิตยสารผู้หญิงที่สำรวจ ‘10 ดาราที่ไม่อยากจะมีเซ็กซ์ด้วย’ เขาเป็นแบบนั้นเลย แม้ว่าการแต่งงานกับเศรษฐีจะเป็นความฝันของเคียวโกะก็ตาม...

ทากามิ ชุนซุเกะ ผู้เป็นอุดมคติของหล่อน กำลังคุยอยู่กับชายวัยกลางคนผมสีดอกเลา ซึ่งเป็นผู้ขึ้นกล่าวเปิดงานตอนเริ่มปาร์ตี้ จึงได้รู้ว่าเขาคือ โซอิจิ บุตรชายคนโตของตระกูลนิชิฮาระ รองประธานร้านฮานายะ อายุราวสี่สิบกว่า ห่างจากเคนโซมาก แต่ใบหน้าไม่ค่อยหย่อนคล้อย ข้างโซอิจิเป็นสาวงามในชุดกิโมโน ซึ่งก็คงเป็นคุณนายรองประธาน ส่วนบุตรชายคนรองของตระกูลนิชิฮาระตอนนี้ไปต่างประเทศ

ทากามิและรองประธานนิชิฮาระกำลังคุยกันถึงสาขานาโกยะ

นิชิฮาระ มาซาโอะ ประธานบริษัทขึ้นกล่าวขอบคุณ แล้วปาร์ตี้ก็จบลงตอน 20.00 น. พวกเคียวโกะจึงย้อนกลับมาที่ห้อง 203

อีกครั้ง

“ขอบคุณทุกคนครับ”

โยเนฮาวะปรากฏตัวพร้อมรอยยิ้มประจบประแจงชวนชนลูก

“นี่ ลูกชายคนที่สามของฮานายะนั่นดูไม่เอาถ่านจริงๆ เนอะ”

อาซาโอกะ อายาโกะ ปล่อยผมที่เกล้าขึ้นตามสไตล์คอม-
ปาเนี่ยนลงมาแล้วเข้ามาคุยด้วยขณะสาธยายด้วยหัว อายาโกะ
เป็นผู้หญิงร่างท้วมที่ชอบดูแลเอาใจใส่คนอื่น

“พอเจอผู้หญิงสาวเป็นต้องจีบตะทุกคนเลย แต่ถึงอย่างนั้นพอ
ไม่มีใครเล่นด้วย สุดท้ายก็มาจีบพวกเราด้วยสินะ”

ดูเหมือนไม่ใช่แค่เคียวโกะคนเดียวที่เข้าเข้ามาคุยด้วย

“ได้ยินข่าวลือเรื่องลูกไม่เอาถ่านอยู่เหมือนกัน แต่เห็นอย่างนั้น
ก็เป็นถึงกรรมกรร้านฮานายะเลยไม่ใช่เหรอ”

เคียวโกะพูด นึกถึงสิ่งที่คนเขาคุยกันตอนปาร์ตี

“ใช่แล้ว เห็นว่าอนาคตจะได้ดูแลภาคตะวันตก ถึงจะไม่ใช้
เรื่องของตัวเองแต่ก็อดเป็นห่วงแทนไม่ได้ แต่เห็นว่ามีมือขวาที่ฉลาด
หลักแหลมคอยประกบ เห็นผู้ชายผอมๆ ใส่สูทสีกรมท่าที่อยู่ข้าง
ลูกไม่เอาถ่านนั่นตลอดเวลาใช่ไหม”

“อ๊ะ พูดถึงก็...”

เคียวโกะนึกถึงสายตาเฉียบคมนั้น

“คนคนนั้นแหละเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง ชื่อซาตาเกะ เห็นว่าถ้ามี
คนคนนี้อยู่ด้วยก็คงจะพอไหวแหละ”

“เหรอ ประหลาดเนอะ ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่ปล่อยให้คนที่ชื่อ
ซาตาเกะทำทุกอย่างเลยละ”

“แต่สำหรับประธานนิสิธาระ ก็คงอยากให้ลูกชายทั้งสามคน
สืบทอดไป พ่อที่รักลูกจนไม่ลืมหุ้มตาลินะ”

“ถึงยังงี้ก็ไม่เกี่ยวกับฉัน” อายาโกะว่าแล้วก็ลุกขึ้น “ฉันขอตัว
กลับก่อนนะ”

“หวัดดีจ๊ะ”

เคียวโกะกำลังคิดถึง ทากามิ ชุนซูกะ บริษัททากามิอสังหาริม-
ทรัพย์ก็มีคนในครอบครัวเป็นผู้บริหารระดับสูงเหมือนกัน ชุนซูกะ
เป็นลูกชายของประธานด้วยหรือเปล่านะ

ขณะกำลังคิดอย่างเหม่อลอย รู้ตัวอีกทีเพื่อนๆ ก็กลับกันเกือบ
หมดแล้ว เหลือแต่เคียวโกะกับเอริเท่านั้น โยเนซาวะก็กำลังสูบบุหรี่
อย่างไม่รู้จะทำอะไร

“จะกลับก่อนก็ได้แหละคะ”

เคียวโกะบอกโยเนซาวะ “เดี๋ยวฉันเอากุญแจไปคืนที่เคาน์เตอร์
ต้อนรับเอง”

“อย่างนั้นหรอ จั๊นรบกวนด้วยนะ”

โยเนซาวะหอบกระเป๋าแล้วลุกขึ้น แสยะยิ้มพลางออกจาก
ห้องไป

“เอาละ พวกเราก็กลับกันเถอะ”

เคียวโกะสะพายกระเป๋าใส่เสื้อผ้าขึ้นป่าแล้วมองลงไปเอริ
เอริยังทำท่ารีๆ รอยๆ เคียวโกะจึงวางกระเป๋าแล้วเข้าห้องน้ำ

พอเคียวโกะออกมา เอริก้เตรียมตัวเสร็จคอยอยู่แล้ว

“จั๊นกลับกันเถอะ” หล่อ้นพุด

“จ๊ะ เอ่อไม่ลืมอะไรนะ”

เคียวโกะมองไปรอบห้องอย่างรวดเร็วแล้วหยิบกุญแจ เอริ
เปิดประตูก่อนแล้วรออยู่

“โอเค ได้เลย”

พอเคียวโกะออกไปแล้ว เอริกก็ดึงประตูปิด เพราะเป็นระบบ
ล็อกอัตโนมัติ เพียงแค่นี้ก็ล็อกเรียบร้อยแล้ว

พอคืนกุญแจที่เคาน์เตอร์เสร็จ เคียวโกะมุ่งหน้าไปที่ทางออก
พร้อมกับเอริ แต่พอเหลือบมองไปที่ลานจก็ต้องชะงักงัน

ทากามิ ชุนซูกะ อยู่ที่นี่ เขากำลังดื่มกาแฟอยู่คนเดียว

“ขอโทษนะ ฉันขอตัวก่อน มีคนที่นี่อยากจะเข้าไปทักทาย
หน่อย”

เคียวโกะพูด เอริทำหน้าที่ส่งสียเล็กน้อย แต่แล้วก็

“ได้สิ งั้นไว้อีกกันครึ่งหน้า”

ว่าแล้วก็เดินไปทางประตู หลังจากดูว่าหล่อนไม่อยู่แล้ว
เคียวโกะจึงมุ่งหน้าไปที่ลานจ

หล่อนจงใจนั่งโต๊ะที่ห่างจากทากามิเล็กน้อย แล้วสั่งกาแฟ จาก
นั้นมองไปรอบๆ โดยสร้างทำเป็นเหมือนไม่มีอะไร

แล้วก็สบตาเข้ากับทากามิทันที เขาทำท่าเหมือนคาดไม่ถึง แต่
แล้วก็ส่งยิ้มให้ เคียวโกะยิ้มคืนระยะเล็กน้อย

“เจอกันบ่อยจัง”

เขาส่งเสียงทักมาก่อน “นัดเจอกับใครหรือครับ”

“เปล่าค่ะ แค่วัดฟ่อนหน่อยเท่านั้น”

เคียวโกะตอบ จากนั้น “นัดเจอกับใครหรือคะ” หล่อนถาม
คำถามเดียวกัน

“ครับ แต่อีกฝ่ายเป็นผู้ชายนะครับ พอดียังมีเวลาเหลือ กำลังรู้สึกเบื่อกับพอดี”

ว่าแล้วทากามิกิก็ดูนาฬิกาข้อมือ “นัดกันไว้ตอนสามทุ่มสิบห้า ยังอีกประมาณสี่สิบนาที ถ้าไม่เร่งก็เลยมานั่งด้วยกันไหมครับ”

โอกาสมานแล้ว เคียวโกะคิด

“เอ่อ จะดีหรือคะ”

“เชิญครับ เชิญ คนสวยอย่างคุณ ยินดีเสมอครับ”

ทากามิผายมือไปที่นั่งหน้าตัวเอง

“ถ้างั้น”

เคียวโกะย้ายไปที่โต๊ะของทากามิ โอกาสแบบนี้จะปล่อยให้ไม่ได้

“เป็นงานที่ลำบากเลยนะ การเป็นคอมปานีเนี่ย บางทีลูกค้าก็น่ารำคาญใช่ไหม มีเรื่องให้ต้องเหนื่อยใจมากเลยไม่ใช่หรือครับ”

“ค่ะ แต่ก็ชินแล้วค่ะ”

เคียวโกะจิบกาแฟที่มาเสิร์ฟ “คุณทากามิ...ใช่ไหมคะ” หล่อนถาม

“ใช่ครับ รู้เยอะจัง”

เขามีสีหน้ายินดี

“บังเอิญเคยได้ยินข่าวค่ะ...คนที่นัดพบกับผู้มีฐานะเกี่ยวกับงานหรือคะ”

“ครับ ก็ประมาณนั้น แต่อย่าได้คุยกับคนสวยแล้ว ไม่ค่อยอยากให้เรารีบมาเท่าไรเลย”

ทากามิยิ้มอย่างสดชื่น แต่เคียวโกะกลับคิดจริงจังโดยไม่คิด

ว่าเป็นคำพูดล้อเล่น ต้องใช้โอกาสนี้ทำให้เขาประทับใจ

“คุณหากามีรู้เรื่องเพลงคลาสสิกดีใช่ไหมคะ”

เคียวโกะถาม ได้ยินเขาคุยเรื่องนี้ตอนงานปาร์ตี้

“ก็ไม่ได้รู้ดีขนาดนั้นครับ”

เขาเซ็น “แต่ว่าชอบครับ ตอนเหนื่อยจากการทำงาน เพลงคลาสสิกนี่ดีนะครับ บางครั้งผมก็ไปดูคอนเสิร์ตด้วยนะ เมื่อไม่นานมานี้ยังไปฟังคอนเสิร์ตของวง NHK ซิมโฟนีออร์เคสตราเลย”

แล้วเขาก็เล่าถึงความพิเศษของเพลงคลาสสิกอย่างกระตือรือร้นไม่หยุด แม้เคียวโกะจะฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่ก็พยักหน้ารับคำไปตามน้ำ ด้วยอาชีพ ทำให้ล่อนถนัดที่จะพยักหน้ารับคำแม้จะไม่รู้เรื่องเลยก็ตาม

ต่อจากเพลงคลาสสิก ก็เข้าสู่เรื่องละครเพลง ตามด้วยเรื่องห้องเที่ยว ดูเหมือนเขาจะไปเที่ยวต่างประเทศปีละหลายครั้ง

ทั้งสองคุยกันอย่างออกรสเกินคาด แต่คนที่หากามินัดไว้มาเร็วกว่าที่คิด ราวสามทุ่มกว่า เขาส่งสายตามองไปข้างหน้าแล้วค้อมศีรษะเล็กน้อย พอเคียวโกะมองไป ก็เห็นชายร่างเตี้ยราวกับเร็กคูนกำลังเดินโบกมือเข้ามา

“มีร้านกาแฟชื่อ ‘วิธ’ อยู่ฝั่งตรงข้ามเยื้องกับโรงแรมนี้ ถ้าไม่รังเกียจรอผมอยู่ที่นั่นได้ไหมครับ ประมาณสามสิบนาทีน่าจะเสร็จแล้ว”

หากามีกระซิบเสียงเบา เคียวโกะพยักหน้ารับเล็กน้อย ดีใจจนแทบอยากจะกระโดด

ล่อนค้อมศีรษะให้แก่ชายที่ดูเหมือนเร็กคูนพลางเดินออก

ไปจากตรงนั้น ได้ยินเสียงเร็กคูนถามทากามิว่า “ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครหรือครับ” แต่ไม่ได้ยินเสียงตอบของทากามิ

เคียวโกะหันไปมองเป็นครั้งสุดท้าย ทากามิเริ่มสนทนากับเร็กคูนอย่างกระตือรือร้นแล้ว ท่าทางจะไม่ได้สังเกตเห็นหล่อนเลย

ที่ลานจี่ นอกจากพวกเขาแล้วยังมีแขกอื่นอีกเพียงสามคน ชายหญิงคู่หนึ่งกับผู้ชายอีกคน พอเห็นหน้าผู้ชายคนนั้น เคียวโกะก็ชะงักทำอย่างลึ้มตัว

ชายผู้สวมสูทสีกรมท่าคนนั้น...ชื่อซาตาเกะ

ซาตาเกะจับจ้องไปที่ทากามิ พอเคียวโกะมองก็เลยประสานสายตากันเข้า สายตาที่ไร้ซึ่งอารมณ์นั้นทำให้หล่อนรู้สึกเสียวสันหลังจนต้องหลบตาแล้วเดินเข้าไปที่ประตู

ที่วรมิโตะกระจกวางเรียงอยู่บนพรมขนฟู ให้บรรยากาศ ของร้านที่เหมาะสมกับการนัดพบ เคียวโกะสั่งน้ำส้มแล้วเปิดหนังสือแนะนำเพลงคลาสสิกเบื้องต้นบนटक เพราะข้างร้านนี้เป็นร้านหนังสือหล่อนจึงซื้อหนังสือเล่มนี้มาทันที แม้จะกะทันหันไปหน่อย แต่ก็ยังดีกว่าไม่ทำอะไรเลย

ภายในร้านเกิดมีเสียงฮือฮาดังขึ้น เป็นช่วงที่อ่านหนังสือไปราวยี่สิบหน้า กำลังเริ่มเบื่อพอดี ที่นี้อยู่บนชั้นสอง แต่ลูกค้าทุกคนพากันหันหน้าไปทางหน้าต่าง พอหล่อนยื่นหน้าออกไปดู ก็เห็นรถตำรวจหลายคันมาชุมนุมกันที่หน้าโรงแรมกินซ่าควิน

เกิดอะไรขึ้นกันนะ

ขณะคิดอย่างนั้น บริกรก็เข้ามาเรียก “คุณโอตะอยู่ไหมคะ”
พอหล่อนยกมือขึ้น บริกรก็แจ้งว่ามีโทรศัพท์

“ฮัลโล คุณเคียวโกะเหรอ...” เป็นเสียงของทากามิดังคาด แต่
น้ำเสียงค่อนข้างขึงขัง

“มีอะไรหรือคะ”

เคียวโกะถามทั้งที่ใจเต้นแรง

“แย่แล้วครับ เหมือนจะมีคนตายในห้องของโรงแรม ตอนนี้อยู่คนเดียวคนเดียวใหญ่ ที่ผมติดต่อคุณมานี้เพราะคิดว่าคนตายอาจเป็นคนที่คุณรู้จัก”

หัวใจหล่อนเต้นตุ้มตาม

“หรือว่า...”

“ไม่ละ คิดว่าบางทีคุณน่าจะรู้จัก เห็นเขาว่าเป็นคอมปาเนียน
ของงานปาร์ตีวันนี้ที่ชื่อมากิมูระ”

“...” หล่อนพูดอะไรไม่ออก

“ยังไงคุณควรจะมาที่นี่ละครับ ฮัลโลคุณโอตะ ได้ยินไหมครับ”

เคียวโกะถือหูโทรศัพท์ค้างไว้ แต่รู้สึกหืออย่างรุนแรง ไม่รู้ตัวอยู่พักใหญ่ว่านั่นเป็นเสียงหัวใจเต้นที่ดังกึกก้อง ไม่ใช่อาการหือ
มากิมูระ...

นั่นก็คือเอรินนั่นเอง

3

เมื่อไปถึงโรงแรม กลุ่มตำรวจเคลื่อนไหวกันอย่างเคร่งเครียด
พนักงานต่างวุ่นวายเสียจนไม่สนใจแขกคนอื่น

พอเคียวโกะไปถึงหน้าเคาน์เตอร์ต้อนรับ ทากามิกิรีบวิ่งเข้ามาหาทันที แม้จะสนิทสนมกันได้มากเกินคาดในเวลาสั้นๆ แต่ตอนนี้เคียวโกะไม่ได้อยู่ในสภาพที่จะดีใจกับเรื่องนั้นได้

“เหมือนตำรวจกำลังสอบถามคนที่เกี่ยวข้องนะ คิดว่าคุณก็น่าจะไปด้วย”

เขาให้คำแนะนำ เคียวโกะพยักหน้ารับ

“ที่ว่าตายนะ มีเรื่องอะไรกันหรือคะ”

หล่อนถามด้วยเสียงเหมือนร้องไห้ ทากามิส่ายหน้า “เอ ผมก็ไม่รู้ แต่เมื่อก็จู่ๆ ก็วุ่นวายกันใหญ่”

“ห้องไหนหรือคะ”

“น่าจะเป็นห้อง 203 นะ”

“203 เหรอคะ”

“ครับ เห็นเขาพูดกันแบบนั้น”

203...?

ประหลาด เคียวโกะคิด นั่นเป็นห้องแต่งตัวของพวกตนไม่ใช่หรือ ทำไมเอริถึงได้กลับไปที่นั่น แล้วยังตายด้วย

เมื่อเคียวโกะวิ่งขึ้นบันไดไป หน้าห้องที่เมื่อครู้ใช้เป็นห้องแต่งตัว มีชายท่าทางน่ากลัวอยู่จำนวนมาก พอเข้าไปใกล้ก็ถูกตำรวจในเครื่องแบบเรียก

พอหล่อนอธิบายความสัมพันธ์ของตัวเองกับเอริ ตำรวจก็หาย

เข้าไปในฝูงชน จากนั้นจึงพาชายวัยกลางคนตัดผมเกรียน รูปร่าง
ราวกับนักยูโดกลับมา

“ผมซื้อคาโต้จากสถานีตำรวจสักิจิครับ”

ชายผมเกรียนแนะนำตัวเอง “เห็นว่าเธอเป็นเพื่อนกับคุณ
มากิมุระใช่ไหมครับ”

“ดิฉันเป็นคอมปานีเยนบริษัทเดียวกันค่ะ เอริเป็นอะไรไปหรือ
คะ ที่บอกว่าตายนะ โกหกใช่ไหม”

คาโต้ไม่ตอบคำถามนี้

“ผมมีเรื่องอยากรจะถามหน่อย แนนอน ทางเราก็จะเล่า
เหตุการณ์ให้ฟังด้วย”

ว่าแล้วก็ไปที่ห้อง 204 เคียวโกะไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร จึงได้
แต่เดินตามหลังตำรวจสายสืบไป

ที่ห้อง 204 เคียวโกะนั่งเผชิญหน้ากับคาโต้ ประตูพลันเปิด
ออกอีกครั้ง มีชายหนุ่มอายุราวสามสิบเข้ามา เขาตัวสูง ผิวคล้ำมาก

“ผมชื่อชิบาตะ กองสืบสวนที่ 1 จากกองบัญชาการตำรวจ
โตเกียวครับ”

ชายหนุ่มแนะนำตัวเอง จากนั้นก็ทำจมูกพุดพิด “มีกลิ่นของ
ผู้หญิง ทั้งยังมีจำนวนมากด้วย”

“เขาใช้ห้องที่เป็นจุดเกิดเหตุกับห้องนี้เป็นห้องแต่งตัวของ
คอมปานีเยน ไม่ได้ยินเขาบอกเธอ”

ชิบาตะพยักหน้าเข้าใจ “อย่างนี้เอง” ว่าแล้วก็นั่งลงบนเตียง
ที่อยู่ข้างๆ

คาโต้กระแอมหนึ่งครั้ง จากนั้นจึงหันไปทางเคียวโกะ

“เมื่อกี้...พูดอย่างถูกต้องก็คือราวสามทุ่มสี่สิบ มีคนพบศพที่ห้อง 203 ข้างๆ ห้องนี้ เป็นศพของ มากิมุระ เอรี่”

“ทำไมเอรี่ยถึงตายคะ” เคียวโกะถาม รู้สึกเหมือนตัวเองได้ถามคำถามนี้ไปหลายครั้งแล้ว

“สาเหตุการตายคือยาพิษครับ”

คาโต้พูดเหมือนมีอะไรมาจุกอยู่ที่คอหอย “คาดว่ามันจะเป็นสารไซยาไนด์ ระยะเวลาหลังมีการใช้กันมากครับ เพราะแม้แต่คนธรรมดาก็ยังรู้จักดี จากอิทธิพลของทีวีแล้วก็นั่นสิ”

“ยาพิษนะเหรอ...ถ้ามันเอรี่ย...”

จากนั้นเคียวโกะก็ร้องเสียงหลง “ถูกฆ่าหรือคะ!”

คาโต้ตกใจ ชีบาตะกระโดดตัวลอยขึ้นมาราวลิบเซนต์เมตร จากนั้นคาโต้จึงโบกมือ

“เรื่องนั้นยังไม่ทราบครับ”

“เป็นเรื่องที่เราจะสืบสวนต่อไปนะ”

ชีบาตะใช้นิ้วแหย่รูหูหลางบอก “เพราะมันเป็นงานของเรา”

เคียวโกะมองหน้าคาโต้ตรงๆ “งั้นก็เชิญถามได้คะ”

“ขอถามตามลำดับนะครับ” คาโต้พูด “วันนี้คุณได้ทำงานร่วมกับคุณมากิมุระสินะ ระหว่างทำงาน คุณมากิมุระมีอาการแปลกๆ ไปบ้างไหมครับ”

“คิดว่าไม่มีคะ”

เคียวโกะตอบ อย่างน้อยหล่อนก็ไม่ทันสังเกต “เหมือนเธอก็ตื่นตื่นที่วันนี้เป็นปาร์ตี้ของร้านฮานายะด้วย”

“เธอ ทำไมถึงตื่นตื่นล่ะ”

ก็ถ้าเป็นปาร์ตีของร้านจิวเอลรี แหกที่มาในงานก็ต้องใส่เครื่อง
ประดับราคาแพงมาก แคได้เห็นของอย่างนั้นก็มีความสุขแล้ว”

“ผู้หญิงนี่คลั่งไคล้อะไรน่าเมื่อจ้ง”

ชิบาตะเซว เคียวโกะจ้องเขา “เพชรพลอยไม่ใช่ของน่าเมื่อคะ”

ชิบาตะเบิกตาโผล่กับความเกรี้ยวกราดของเคียวโกะ คาโต้
ก็อ้าปากค้าง จากนั้นกระแอมอีกครั้ง

“หลังเลิกงานแล้วละครับ เป็นยังไง”

“ก็ไม่มีอะไรนี่คะ พวกเราออกจากห้องแต่งตัวเป็นกลุ่มสุดท้าย
แล้วก็คืนกุญแจที่เคาน์เตอร์ต้อนรับ หลังจากนั้นเราก็แยกกัน แล้ว
ก็ไม่ได้พูดอะไรกันเป็นพิเศษ”

“หลังแยกจากกัน คุณได้ทำอะไรต่อครับ”

“ดิฉัน” หล่อนลังเลเล็กน้อย “ไปดื่มกาแฟที่เลานจ์ เพราะรู้สึก
เหนื่อยนิดหน่อย...จากนั้นก็บังเอิญเจอกับคนรู้จักก็เลยคุยกันอยู่”

หล่อนไม่ได้โกหก แม้คำว่า ‘บังเอิญ’ อาจฟังไปหน่อย

เป็นธรรมดาที่สายลับจะถามว่าคนรู้จักที่วานั้นเป็นใคร แม้จะ
ไม่อยากทำให้เขาเดือดร้อน แต่หล่อนก็บอกชื่อของหากามิอย่าง
หลีกเลี่ยงไม่ได้ พอบอกว่าเป็นผู้บริหารระดับสูงของบริษัทหากามิ
อสังหาริมทรัพย์ แวดตาของเหล่าสายลับก็เหมือนจะเปลี่ยนไปเล็กน้อย

“ตอนคุณแยกจากคุณมากิมูระ หล่อนบอกไหมครับว่าจะไป
ทำอะไรต่อ”

“ไม่ได้ยินเธอว่าอะไรนี่คะ ดิฉันก็คิดว่าเธอจะกลับบ้านเลย”

“เป็นแบบนี้ประจำหรือ”

“ส่วนใหญ่จะเป็นแบบนี้ค่ะ”

“ไม่ได้ไปเจอผู้ชาย หรืออะไรแบบนี้หรือครับ”

ชิบาตะถามอย่างไม่เกรงใจ พอได้ยินคำว่า ‘เจอผู้ชาย’ เคียวโกะก็รู้ว่าเขากำลังดูแคลนงานของพวกหล่อน จึงตั้งใจตอบแบบสะบัดหางเสียงว่า “ไม่ทราบค่ะ” ชิบาตะเหมือนอยากจะบอกอะไร แต่เคียวโกะตัดสนใจที่จะเหมินเฉย

“มีแฟนหรือเปล่า” คาโต้ถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

เคียวโกะส่ายหน้า “ดิฉันไม่ทราบจริงๆ ค่ะ ถึงจะเป็นเพื่อนกัน ก็แค่คุยกันสนิทสนมก่อนและหลังทำงาน เราไม่ค่อยจะได้เจอกันในเวลาร่วมตัวค่ะ”

อ้อ คาโต้ใช้นิ้วก้อยเกาที่สันจมูก

“ระยะหลังอาการของคุณมาก็มีอะไรเป็นยังไง อย่างเช่นกำลังกลุ้มใจ หรือว่าชอบเหม่อลอย มีเรื่องอะไรแบบนี้ไหมครับ”

“เอ...”

เคียวโกะคิดว่าเป็นคำถามที่ตอบยาก เพราะไม่ว่าใครก็ย่อมมีอาการเหม่อลอยบ้าง ถ้าไม่มีเลยน่าจะผิดปกติมากกว่า

“ก็คิดว่าธรรมดา นะคะ”

หลังจากคิดก็ตอบไปแบบนี้ สายสลิปก็พยักหน้าเหมือนจะเข้าใจ และเหมือนจะไม่เข้าใจ

“ว่าแต่ คนที่ชื่อ มารูโมโตะ ฮิซาโอะ ประธานบริษัทแบมปี-แบงเคเวต เป็นคนยังไงหรือครับ”

“ยังงั้นะเหรอ...อายุประมาณเกือบสี่สิบ หน้ายาว ใส่แว่น ตัวมันแผ่ลืบทลอดเวลา...”

“เรื่องผู้หญิงละครับเป็นยังไง” ชีบาตะถามอย่างหงุดหงิด

“จิบไม่เลือกค่ะ” เคียวโกะตอบ “พวกเรามีการจัดอบรมความรู้
ทั่วไปประมาณเดือนละครั้ง เขาก็จะมาจิบผู้หญิงทุกครั้ง เพียงแต่
เขายังไม่เคยจิบดิฉันนะ”

“ตอนนี้เรามีผู้หญิงที่คบหากันอยู่ไหมครับ” คาโต้ถาม

เคียวโกะเอียงคอคิด “ไม่ทราบค่ะ น่าจะมีนะคะ ว่าแต่ทำไม
ถึงได้ถามเรื่องของท่านประธานล่ะคะ”

“ก็ เรื่องนั้นนะ...”

คาโต้หยุดคำพูดคล้ายกับลังเลเล็กน้อย มองชีบาตะที่อยู่ข้างๆ
ชีบาตะนิ่งเงียบมองไปทางอื่น คาโต้จึงเบนสายตาคลับมาหาหล่อน
“ความจริงแล้วคุณมารูโมโตะเป็นผู้พบศพครับ”

“ท่านประธานหรือคะ ทำไมท่านประธานถึงมาอยู่ที่นี่”

เคียวโกะทำตาโต มองหน้าสายสืบทั้งสองสลับกัน ปกติ
ประธานจะไม่มาที่สถานที่จัดงานปาร์ตี้

“ก็คงมีเหตุจำเป็นครับ”

คาโต้พูดด้วยน้ำเสียงปลอบโยน “ยังไงก็ตาม คุณมารูโมโตะ
กับพนักงานยกกระเป๋าเป็นผู้พบศพครับ”

“ขอถามหน่อยได้ไหมคะ”

“เชิญครับ”

“ทำไมเอริถึงได้อยู่ที่ห้อง 203 ค่ะ ทั้งที่ได้ออกจากห้องไป
พร้อมกับดิฉันแล้ว”

“หล่อนย้อนกลับมา” คาโต้พูด “หลังจากแยกจากคุณ หล่อน
ย้อนกลับมาที่นี่ครับ”

“เพื่ออะไรหรือคะ” นั่นเป็นสิ่งที่เคียวโกะอยากรู้
แต่คาโต้กลับไม่ตอบทันที
“เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความเป็นส่วนตัวนะ จึงไม่ค่อยอยากจะ
พูดออกไปครับ”

“ยังไงเคียวเธอก็คงรู้เองแหละ” ชิบาตะพูด “เพียงแค่อาจจะ
พูดยากจากปากเรา”

คาโต้ทำหน้าที่เพื่อนกับคำพูดนั้น ดูเหมือนจะเป็นคำพูดจากใจ
จริง

“ฉันช่วยบอกอีกเรื่องหนึ่งได้ไหมคะ เอริน่าตัวตายหรือคะ
หรือว่าถูกใครฆ่า”

“อย่างที่บอกไปเมื่อครู่ เรายังไม่ทราบ เพียงแต่ ณ ตอนนี้
คิดว่ามีความเป็นไปได้สูงที่จะเป็นการฆ่าตัวตาย ปัญหาคืออะไรเป็น
แรงจูงใจ”

“ฆ่าตัวตายหรือคะ...”

ในตอนนั้นได้ยินเสียงดังป๊อก เคียวโกะตกใจมองไป จึงรู้ว่า
เป็นเสียงชิบาตะใช้นิ้วดีดสมุดจดตั้งป๊อก ป๊อก จากนั้นเขาจึงจ้องมอง
ปลายเล็บของตัวเอง

“เอ่อ...”

คาโต้เกาศีรษะเกรียนแล้วกอดอก “มีอะไรจะถามอีกไหม”

ดูเหมือนจะพูดกับชิบาตะ เขาหันหน้าไปทางเคียวโกะ

“คุณมาก็มีอะไรดีมีเล้าแก่งไหมครับ”

“เล้าหรือ เอ...” เคียวโกะเอียงคอคอด “ก็น่าจะคงไม่ค่อยแข็ง
ดีมีเบียร์ก็ได้สักแก้ว”

“อย่างนี้เอง” ชีบาตะพยักหน้า มองคาโต้

“สำหรับผมคงพอแค่นี้ เพราะจากนี้ไปก็คงได้พบกันอีกหลายครั้งอยู่แล้ว”

ฟังเหมือนมีความนัยยังงี้ไม่รู้ “ก็ใช่เนอะ” คาโต้ว่าแล้วพยักหน้าด้วย

พอออกจากห้อง เคียวโกะเดินโซเซบนโถงทางเดิน ใช้บันไดลงมาที่ล็อบบี้ และขณะกำลังมุ่งหน้าไปที่ทางออก จู่ๆ ช่างหนักก็มีดสนิท

“คอมปาเนียนี่ถูกสอบปากคำก็คือเธอนั่นเอง เป็นอย่างนี้เองเธอ”

เขาคือ นิชิฮาระ เคนโซ ลูกไม่เอาถ่านของฮานายะ เขาพูดด้วยเสียงสูง เคียวโกะปั่นยืมโดยสัญชาตญาณ แต่แล้วก็หุบทันที

“เอ่อ คุณนิชิฮาระยังอยู่ที่นี้หรือคะ”

“ใช่ ฉันติดมอยู่กับลูกค้าที่บาร์ชั้นบนสุดนะ แล้วกำลังคิดว่าจะไปอีกสักร้าน ก็มาเจอเรื่องวุ่นวายนี้ มีคนมาขอดูบัตรประจำตัว กำลังลำบากใจอยู่ที่เดียว”

จะว่าไปก็รู้สึกว่บรรยากาศกำลังโกลาหล อาจมีการขูดเอกสารยืนยันตัวกับแขกทุกคนก็ได้

“แล้วเป็นยังงี้ เป็นคดีฆาตกรรมจริงนะเธอ”

เคียวโกะจ้องเคนโซ “ดิฉันไม่ทราบค่ะ”

“เธอ ว่าแต่เธอ บ้านอยู่ไหน ฉันจะไปส่ง”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ”

เคียวโกะรีบจำออกไป แต่เคนโซก็ยังตามตื้อ

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก นี่ เธอ...”

ทันใดนั้น คนที่ปรากฏตัวตรงหน้าอย่างกะทันหันก็คือซาตาเกะ
ในชุดสูทสีกรมท่า เคียวโกะตกใจจนชะงัก

“ท่านกรรมการครับ ท่านรองประธานเรียกหาอยู่”

“พี่ฉันนะเธอ” เคนโซทำหน้าที่เตือนนาย “ช่วยไม่ได้ ฉันไว้ครว
หน้า”

พูดแล้วก็เดินย้อนกลับไปพร้อมกับซาตาเกะ

เมื่อเคียวโกะออกจากประตูใหญ่ของโรงแรม รถเซ็นจูรีสีดำก็
มาจอดตรงหน้าทันควัน ประตูหลังเปิดออก ทากามิ ชุนชูเกะ ยื่น
หน้าออกมา “ให้ผมไปส่งนะ เชิญครับ”

แน่นอนเคียวโกะยอมรับน้ำใจนั้นอย่างไม่ลังเล

“เจอเรื่องแย่ๆ เลยนะ ตอนนี้อยากกลับบ้านหรือยังครับ”

“ค่ะ ก็พอไหว”

ตอนรถออก เคียวโกะหันหน้ากลับไปทางโรงแรมเพียงครั้ง
เดียว และก็ได้เห็นประธานบริษัทแบมบีเบงเคเวต มารูโมโตะ
ฮิซาโอะ ซึ่งกำลังเดินออกมาหลังจัม โบหน้าอึดโรย

ทากามิแทบไม่พูดอะไรด้วยจนกระทั่งถึงคอนโดที่ย่านโคเอ็นจิ
แค่ถามว่าหิวไหม และพรุ่งนี้มีงานหรือเปล่าเท่านั้น แต่หล่อนไม่รู้สึกล
อยากอาหารเลย และแน่นอนพรุ่งนี้ก็มีงานด้วย

“ไว้มผมจะติดต่อไปอีกครับ” เขาพูดตอนจากลา

พอกลับถึงห้อง เคียวโกะทิ้งตัวลงนอนบนเตียงทั้งที่ยังสวม
เสื้อผ้าชุดเดิม ในใจเต็มไปด้วยความรู้สึกว่าได้สูญเสียเพื่อนและ
ความเศร้าที่แตกต่างออกไป นั่นก็คือ เอริตัวคนเดียว และตัวเองก็
ตัวคนเดียวเหมือนกัน หากตายไป ก็อาจจะมีคนพูดถึงในแบบ

เดียวกัน นั่นก็คือไม่มีใครรู้เรื่องเกี่ยวกับตัวหล่อนเลยสักอย่าง
หยาดน้ำตารินไหลลงข้างแก้ม เป็นจุดเริ่มต้นให้หล่อนลุกขึ้น
มาถอดชุดแล้วมุดเข้าเตียง ร้องไห้เสียงเบา